

[Poul Møller.]

jeg ved godt, der er en socialdemokrat, der siger „kun en slags“, men de er dog mennesker, og det er ikke rimeligt, fordi de skal betale omsætningsskat, at de så overhovedet ikke skal have nogen andel i den almindelige nedsættelse af beskatningen, som finder sted for de øvrige indkomstgrupper. Det må dog være således, at regeringen ikke skal benytte enhver anledning til at gennemføre en fortsat indkomstdjævning her i landet.

Prisen for det fremsatte lovforslag, bliver vel i det væsentlige betalt af de enlige og ikke af turistene. Jeg vil tro, når vi skal se nøgternt på det, at det er de enlige, der kommer til at betale det meste. Jeg ved godt, at der kan være familiepolitiske synspunkter med hensyn til beskatningen, der kan føre til, at enlige personer må betale væsentligt mere i skat end ægtepar; men jeg mener dog alligevel, ikke mindst efter den ændring af forsørgerbegrebet, der fandt sted for nogle år siden, at der vil være mange enlige, som nu får omsætningsafgiften, men som ikke får en øre i nedsættelse af deres direkte skat, og som sidder med faktiske forsørgerbyrder, selv om de ikke direkte bliver betragtet som forsørgere. De enker og enkemænd, der har børn under uddannelse, børn, der kan være fyldt 18 år, har i høj grad en ringe stilling, og de bliver nu skattemæssigt stillet endnu ringere, fordi de får omsætningsafgiftens hele byrde uden spor trøst og lettelse i de direkte skatter. Også det er et spørgsmål, vi ønsker at se på under udvalgsbehandlingen.

Så kan man sige: hvis der nu skal ske en omlægning af skatten på en række områder med deraf følgende øgede indtægter til staten, hvordan skal så samfundets økonomi klare sig? Her vil jeg gerne først henvise til, at vi ikke tror på, at et overskud har nogen samfundsekonomisk god virkning; vi tror tværtimod, at hvis der endelig skal være et sådant overskud, må det frembringes ved, at staten ikke inddrager flere penge, men ved at staten bruger færre af de midler, staten har til rådighed, og det vil jo blive 1 300-1 400 mill. kr. mere næste år med normal beskatning. Vi må altså i udvalget meget alvorligt drøfte, hvordan de offentlige udgifter, som den højtærede finansminister

har bebudet, og som den økonomiske års-oversigt taler om, kan bremses i deres vækst, og hvordan vi kan hindre nye udgiftsforøgelse. Ikke mindst må vi se på, om der ikke med hensyn til statens investerings- og anlægspolitik kan skabes en prioritetsorden, og om vi ikke kan komme ud af den tilfældighedens situation, vi er i i dag, hvor praktisk talt alle „væsener“ kommer og vil bygge og udvide og anlægge nye gevækster på deres virksomhed.

Jeg kan også henvise til den økonomiske årsoversigts ord om den private opsparing. Her har den højtærede økonomiministers embedsmænd, ligesom man har gjort det med hensyn til de offentlige besparelser, givet et fingerpeg om, hvordan man kan klare samfundets økonomiske problemer uden at behøve et statsoverskud. Jeg ved godt, at embedsmændene ikke siger, at vi ikke skal have et statsoverskud, for det vil de have tilmed. Men jeg mener, at vi kan klare disse økonomiske problemer ved en virkelig aktiv indsats for den private opsparing, og flere tanker i den retning er blevet nævnt i dag. Det vigtigste for os er at få et betydeligt beløb pr. skatteborger, der kan opspares skattefrit.

Jeg læste forleden dag med stor interesse en artikel af en tidligere socialdemokratisk minister. Jeg tænker på hr. Steincke, som skrev, at man måtte frem til et system, hvor opsparingen principielt var holdt uden for beskatningen. Det er den slags synspunkter, som, når de kommer fra socialdemokratisk side, virkelig vækker interesse i det konservative folkeparti, og jeg håber, at hr. Steinckes ord vil give genlyd i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Men én ting er i hvert fald klar: hvis der skal komme noget godt ud af dette her, skal der afsættes et betydeligt beløb, som enhver skatteborger har ret til skattefrit at opspare. Jeg er villig til at overveje, om man skal dele perioden, så man kan sikre, at det bliver en hurtig indbetaling, og man ikke eventuelt skal vente til en sådan opsparing finder sted ved årets udgang. Jeg forstår godt, at den højtærede finansminister vil sige: jeg må have opsparingen, inden sommeren sætter ind med den store aktivitet. Vi er villige til at overveje dette og se på, om man skal opkræve et beløb af denne opsparing inden 1. juli. Jeg henleder også op-